Η ὑπόθεσις τοῦ «Γλαύκου» εἶναι εἰς «λεπτὸν σημεῖον». Ἡ ἐν προκειμένῳ ὅμως μυστικότης δὲν νομίζομεν ὅτι ἐξυπηρετεῖ.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις δανείου διὰ τὸ Στάδιον τῆς Π.Γ.Ε. Ἂς ἐλπίσωμεν, λοιπόν, ὅτι θὰ ἐπιταχυνθοῦν αἱ διατυπώσεις διὰ νὰ ἀρχίσουν αἱ ἐργασίαι.

ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ

ΔΕΥΤΕ ΛΑΒΕΤΕ

Τοῦ κ. Κ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΑ

Ποιὲς εἶν' αὐτὲς ποὺ ἀνεβαίνουν σύναυγα μὲ τὸ θαμπὸ φῶς τὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ; Μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ τρεῖς γυναῖκες μ' ἕνα κοινὸ ὄνομα: Ἀγάπη. Κάποια ὁμίχλη σκέπασε τὶς κορυφογραμμὲς τῆς Ἱερουσαλήμ. Τὸ σκοτάδι ἀκριβῶς ἀπ' τὸ φῶς ἄρχιζε νὰ ὑποστέλῃ τὴ σημαία του καὶ νὰ ὑποχωρῇ. Καὶ ἡ τρίμορφη Ἀγάπη ἀνεβαίνει μὲ τὰ μύρα της τὸν ἐπικίνδυνο ἀνήφορο ἑνὸς ὑψηλοῦ καθήκοντος. Καμμιὰ φοβέρα δὲν τὴν δεσμεύει γιατὶ ἡ Ἀγάπη εἶναι ἰσχυρότερη κι' ἀπὸ αὐτὸ τὸ θάνατο. Τίποτα δὲν σκιάζει τὶς τρεῖς μυροφόρες τῆς Ἀγάπης. Οὔτε τὰ βλεσσοῦντα βλέμματα τῶν φρουρῶν, οὔτε τὰ λαμπυρίζοντα μὲς τὰ σκοτάδια ξίφη τῆς κουστωδίας, οὔτε οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ὁπαδοί ποὺ παραμονεύουν. Ἡ Ἀγάπη ἡ Ἀγάπη ἀνεβαίνει γιὰ νὰ προσφέρῃ τὰ μύρα τῆς λατρείας της σ' Ἐκεῖνον ποὺ πέθανε ἐπάνω στὸ Σταυρό. Στὸ πένθιμο ὅμως, στὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς φαντασίας τῶν τριῶν γυναικῶν λευκάζει ἕνας λίθος ποὺ κρατάει νεκρὴ τὴν «πέτρα τῆς ζωῆς». Τὸν λευκὸ αὐτὸ λίθο τὸν φοβοῦνται περισσότερο ἀπ' τὰ σκοτάδια καὶ τὸν τρέμουν πολὺ ἀπ' τὴν κουστωδία. Τὶς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;» Νὰ τὸ τρομερὸ ἐμπόδιο ποὺ μονάχη της ἡ Ἀγάπη δὲν μπορεῖ νὰ τὸ μετακινήσῃ. Χρειάζεται μιὰ ἄλλη δύναμη ἀνώτερη καὶ παντοδύναμη ποὺ θ' ἀποκυλίσῃ τὸν λίθον. Ποιὰ εἶναι αὐτή; Ὁ φωνοφόρος ἄγγελος τότε. Ἡ φλογερὴ Πίστις σήμερα.

***

Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου καὶ νὰ παρουσιάσῃ στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τὰ εὔγλωττα καὶ βαρυσήμαντα διδάγματα τοῦ κενοῦ τάφου παρὰ μόνον ἡ Πίστις. Γιὰ πολλοὺς ὁ λίθος αὐτὸς τῆς Ἀναστάσεως στάθηκε λίθος προσκόμματος ἐπάνω στὸν ὁποῖον προσέκρουσαν καὶ συνετρίβησαν αὐταί. Ἐνῷ Ἐκεῖνος ὁ Λίθος τῆς Ζωῆς μένει «εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν καὶ εἰς τὸ σημεῖον ἀντιλεγόμενον» δυὸ χιλιάδες τώρα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ γέρων προφήτης Συμεὼν τὸ ἐπροφήτευσεν. Ὁ λίβας τῆς ἀπιστίας στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως ποὺ φυσημένα τόσα χρόνια δὲν μπόρεσε οὔτε ἕνα ἀγιοκέρι νὰ σβύσῃ οὔτε μιὰ καμπάνα νὰ σταματήσῃ. Καίει ἀκόμα! Ἔπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνες ὁ λίθος τῆς Ἀναστάσεως τίθεται καὶ πάλιν ἀκρογωνιαῖος στὸ καινούργιο οἰκοδόμημα τῆς μετὰ πολεμικῆς ἀνασυγκροτήσεως καὶ ὡς μόνον κέρδος τῶν ἀρνητῶν μένει ἡ συντριβὴ καὶ ἡ ἐξουθένωσις ἐπάνω στὸ λίθο τοῦ μνήματος. Συνετρίβησαν καὶ ἐξουθενώθησαν γιατὶ τοὺς ἔλειψε ὁ ἄγγελος—Πίστις, ποὺ θ' ἀπεκύλιε τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου καὶ θὰ ἐσάλπιζε στὰ στήθη τους «τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα». Τὸ κήρυγμα τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς αἰωνιότητος ποὺ ἐξαγγέλλει στοὺς ἀνθρώπους ὁ «κενὸς τάφος».

Τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία ὅτι στὴν ἔξοδο τῆς στενῆς καὶ σκοτεινῆς στενωποῦ τοῦ θανάτου, ὑπάρχει ἀνέσπερο Φῶς. Τὸ παρήγορο κήρυγμα ὅτι οἱ νεκροί μας «οὐκ ἀπέθανον» διότι καθὼς ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεός τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ.

Πόσον δυστυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ὁ βορρᾶς τοῦ σκεπτικισμοῦ τοὺς ἔσβησε τὴν λαμπάδα τῆς Πίστεως καὶ ἡ στυγνὴ ἀμφιβολία τοὺς ἐβούβανε τὴ γλυκόηχη καμπάνα τῆς Ἀγάπης. Ἡ ζωὴ τους εἶναι ἕνας ἀδιάκοπος Γολγοθᾶς δίχως Ἀνάστασι. Μία Μεγάλη Παρασκευὴ δίχως Λαμπρή. Ἕνας παγερός τάφος, δίχως τὴν παρουσία τοῦ λευκοῦ ἀγγέλου ποὺ θὰ μηνύσῃ τὴν ἀνάστασι καὶ τὴ ζωή, τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν ἐλπίδα. Γιατὶ τὸ ὅραμα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι πηγὴ φωτισμοῦ, χαρᾶς, δυνάμεως γιὰ ὅσους διατηροῦν ἀσάλευτη τὴν πίστι.

Πέτρα σκανδάλου, συζητήσεων, ἀμφιβολιῶν γιὰ ὅσους πιστεύουν μονάχα στὰ φτωχὰ φῶτα τῶν ἀνθρωπίνων συλλογισμῶν.

Λίθος «ἀποκεκυλισμένος» καὶ πέτρα ζωῆς γιὰ τοὺς μέν, λίθος προσκόμματος καὶ πλὰξ ἐπιτάφιος γιὰ τοὺς ἄλλους.

Πόσον εὐτυχεῖς θᾶσαν οἱ ἄνθρωποι ἂν μαζὺ μὲ τ' ἀναστάσιμα ἀγιοκέρια ἄναβαν στὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς τους καὶ τὴν λαμπάδα τῆς Πίστεως. Μιὰ ἀληθινὴ φωτοθύελλα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας θὰ πλημμύριζε τότε τὶς θλιμένες καρδιὲς τῆς σκοτεινῆς ἐποχῆς μας. Θᾶταν ἡ φωτοθύελλα τῆς Ἀγάπης ποὺ θὰ διέλυε τὰ σκοτάδια τοῦ μίσους.

***

Ἂς ὁδοιπορήσωμε λοιπὸν σήμερα «ὄρθρου βαθέως» μὲ τὰ μῦρα τῆς Ἀγάπης στὴν καρδιὰ καὶ τὴ φλόγα τῆς Πίστεως στὰ στήθη. Δὲν θἄναι τότε μακρὺ ὁ εἰρηνικὸς ἄγγελος χαρᾶς ποὺ θὰ μᾶς ἀναγγείλῃ τὸ τρανὸ τὸ χαρμόσυνο μήνυμα: «Ἤγερθη! Οὐκ ἔστιν ὧδε».

Οὐκ ἔστιν ὧδε τὸ πένθος ἀλλ' ἡ χαρά. Οὐκ ἔστιν ὧδε τὸ σκοτάδι ἀλλὰ τὸ φῶς. «Δεῦτε—λοιπὸν—λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τοῦ Γ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Ἤτανε πόσα χρόνια περασμένα κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε, ποὺ εἶχε νὰ ἰδῇ τὴν Φροσούλα καὶ τὴν θυμῶνταν πάντα σὰν τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὴν «Φροσούλα τῆς θείας Εἰρήνης» σὰν ἕνα κοριτσάκι ξανθομάλλικο. ξανθὸ ξανθὸ σὰν τὶς κλωστὲς τοῦ λιναριοῦ, μὲ κάτι γαμπίτσες ρόδινες, ἀπάνω ἀπὸ τὰ ἄσπρα καλτάκια καὶ τὰ λουστρινένια παπουτσάκια, ποὺ ἐρχόταν νὰ τοὺς κάνῃ «ἐπίσκεψη» μὲ τὴ μαμά του.

Ἡ θειὰ Εἰρήνη, κάποια ξαδέρφη τῆς μητέρας του, ξανθειά, παχειὰ κι' ἐκείνη καὶ ἀφράτη, μ' ἕνα φουστάνι ὅλο φραμπαλάδες, κι' ὅλο φτερὰ κατσαρωμένα στὸ καπέλλο της, γιομάτη σκουλαρίκια, δαχτυλίδια, καὶ μιὰ χοντρὴ χρυσῆ καδένα στὸ λαιμό, ποὺ κάρφωνε στὸ ντατελένιο της «κορσάζ» μιὰ δαμαντένια καρφίτσα, ἐρχότανε ξεπίτηδες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ποὺ ἦταν ὁ ἄντρας της στὸ Τελωνεῖο, κι' ἀπόμενε ὅλη τὴν ἡμέρα φέρνοντας μαζί της καὶ τὴ μοναχοκόρη της τὴν Φροσούλα.

Κι' ἐκείνη οὔτε μιλοῦσε, οὔτε λαλοῦσε...Καθισμένη δίπλα στὴ μητέρα της, καμμιὰ φορὰ κρατῶντας την γιὰ μιὸ σιγουριὰ ἀπὸ τὸ χέρι ἢ τὸ φουστάνι, ἔμενε χωρὶς νὰ λέῃ λέξη, χωρὶς νὰ παίζῃ μὲ τ' ἄλλα παιδιά, κυττῶντας μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της, ὅτι γινότανε γύρω της...

Κι' ἤτανε τόσο γλυκὰ ἀλήθεια, ἐκεῖνα τὰ δυὸ γαλάζια μάτια, γεμᾶτα ἀπὸ μιὰ πρώϊμη σοβαρότητα καὶ προσοχή, ποὺ τὰ θυμῶταν τόσο καλὰ ἀκόμη, ἔτσι μεγάλα καὶ ἔτσι βαθυστόχαστα, περίεργα καὶ σκεπτικὰ συγχρόνως, γεμᾶτα ἔγνοια, ὡσὰν τὰ μάτια τοῦ ἐλαφιοῦ ποὺ ἀγνιατεύει κάποιο κίνδυνο, ἕτοιμο γιὰ φυγή.

Ἔτσι τὴν ἐπερίμενε νὰ τὴν ξαναϊδῇ, σὰν τοῦ εἶπαν πὼς εἶχε ἔρθει μὲ τὴν μητέρα της ἀπ' τὴν Θεσσαλονίκη, νὰ μείνουνε μερικὲς ἡμέρες, ὡς ποὺ νὰ βροῦνε σπίτι, κι' ἐξαφνιάστικε, ὅταν τὴν βρῆκε μιὰ δεσποινίδα σοβαρή, μὰ πάντα γλυκογέλαστη, καὶ μὲ μαλλιὰ καστανά... Ἕνα μονάχα δὲν εἶχε ἀλλάξει...Τὰ δυὸ της τὰ μάτια τὰ γαλάζια, μεγάλα, τριγυρισμένα ἀπὸ μακρυὰ ματόκλαδα, στοχαστικὰ καὶ περίεργα, μὰ πάντα φοβισμένα ἔτσι ποὺ μιὰ σκιὰ ἐλαφρότρεμε στὰ γαλανά τους βάθη. Τ' ἄπλωσε τὸ χέρι θαρρετά, μὰ τῶνοιωσε νὰ τρέμῃ στὸ δικό του, καὶ τὸ παρακολούθησε ὕστερα μὲ τὴ ματιὰ νὰ ἰδῇ ἂν πάλι, στὴν παλιὰ γνώριμη κίνηση, δὲν θ' ἁπλωνόταν νὰ πιάσῃ τὸ χέρι τῆς μητέρας τῆς, ἢ τὸν φραμπαλᾶ τοῦ φουστανιοῦ της...

Ὄχι...Δὲν τῶκαμε αὐτό...Ὅμως, ἔπαιζε νευρικά, ἀπάνω στὰ γόνατά της, κι' ἀνοίγοντας τὴν τσάντα της, ἔβγαλε ἕνα μαντηλάκι, τάχα νὰ σκουπίσῃ τὰ χείλη της..

***

Τὸ σπίτι τους ἤτανε μεγάλο κι' εὐρύχωρο, σπίτι ἀπὸ κεῖνα τοῦ παληοῦ καιροῦ, μὲ αὐλὴ καὶ περιβόλι, καὶ κατώγια, καὶ σοφίτες, ἐκεῖ στὴν ἀνηφοριά, μὲ δυὸ μεγάλα κυπαρίσσια στὴν σύλή, ποὺ φώλιαζε ὁλόκληρος λαὸς σπουργιτιῶν καὶ μές τὸ περιβόλι ὡρίαζαν στὸν ἀνθὸ τώρα ἡ λεμονιὲς καὶ ἡ νερατζιές, καὶ φλώμωναν τὸν ἀέρα... Ἡ κάμαρα τοῦ Κωστῆ, ἤτανε στὴν ἀπάνω μεριά, στὴ σοφίτα, κι' ἀπ' τὸ παράθυρό του ἔβλεπε τὴν Ἀκρόπολη καταντίκρυ. Τὰ τείχη της τὰ βορεινὰ μὲ τοὺς σπονδύλους τοῦ πρώτου Παρθενῶνα, κι' ἕνα κομμάτι Ἐρεχθεῖο στὰ δεξιά.

Κάτω ἤταν κουρνιασμένα τὰ σπιτάκια τῶν Ἀναφιώτικων καὶ τοῦ Ριζόκαστρου, πειὸ κάτω φαινόταν ὁ τροῦλλος τῆς Παναγίτσας τὰ κυπαρίσσια τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἡ χουρμαδιὰ τῆς Χρυσοκαστριώτισσας...

Καὶ τώρα, μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλαίσιο τὸ παλαιϊκό, ποὺ τόσα χρόνια τῶβλεπαν τὰ μάτια του ἀδιάφορο καὶ συνηθισμένο, κάποια λεπτομέρεια ἀδιάκοπα ξεπρόβαλλε, ποὺ τὴν ἔβλεπαν τὰ μάτια του σὲ κάθε ὥρα, δυὸ μάτια βαθυγάλαζια, μὲ μακρυὰ ματόκλαδα, στοχαστικὰ καὶ φοβισμένα ἕτοιμα γιὰ φυγή.

Ἀκόμα καὶ τὸ βράδυ, ποὺ ἀπάνω στὴν ἀστροφεγγιὰ ἀντίσκοβε σὰν ὄμορφος δλοσκότεινος ὁ βράχος θαρρεῖσε πὼς τἄβλεπε τὰ δυὸ μάτια ἐκεῖνα, νὰ τὸν κυττάζουν ἔτσι, κι' ἀνέβαινε ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ τὶς νερατζιὲς μὰ δέν ἤξερε ἀπὸ τὶ πραγματικὰ λιγωνόταν καὶ μεθοῦσε...

Ἤτανε μιὰ βδομάδα τώρα ἡ Φροσούλα τῆς θείας Εἰρήνης σπὸ σπίτι τους, καὶ κάτι ἀλλοιώτικο τοῦ φαινόταν στὸ σπίτι... Ὅλα σὰν νὰ εἶχαν ἀλλάξει...Κι' ἡ κάμερες μὲ τὰ πανύψηλα σιδερένια ταβάνια, κι' ἡ αὐλὴ μὲ τὶς κάμαρες, κι' ἡ σκάλα ποὺ τριζοβολοῦσε στ' ἀνέβασμα, σὰν ν' ἀγκομαχοῦσε ἀπὸ τὰ χρόνια, ὅλαεἶχαν πάρει μιὰν ἀλλοιώτικην ὄψη, ὅλα εἶχαν γίνει πειὸ πρόσχαρα, πειὸ φρέσκα..

Ἀκόμα κι' ἡ παληὰ μπαξάνα ποὺ σκάλωνε ἀπάνω ἀπ' τὴν πόρτα, δίπλα ἀπὸ τὸ παληὸ ντεπόζιτο μὲ τὸν Τρίτωνα, κι' ἔφτανε ἴσα μὲ τὸ τζαμωτὸ χαγιάτι, βιάστηκε κι' αὐτὴ ν' ἀνοίξῃ κι' εἶχε γεμίσει μικρὰ ρόδινα μπουκέττα, κι' ἡ μοσκιά, εἶχε βάλει κιτρινωπὲς μυρωδάτες τοῦφες ἀπάνω στὰ μαυροπράσινα κυπαρίσσια.

Σὰν ἔφευγε ἀπ' τὴν Τράπεζα, δὲν ἐξαργοῦσε διόλου γιὰ τὸ σπίτι... Ἔπερνε τὸ δρόμο χαρούμενος, κι' ἀνέβαινε γοργὰ τὴν ἀνηφοριὰ ἀπ' τοὺς Ἀερηδες, ξεκοκκινησμένος κι' εὐχαριστημένος, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς γιατί. Κι' ἔλεγε χωρὶς νὰ ρωτᾷ κανεὶς γιὰ δικαιολογία μᾶλλον στὸν ἑαυτο του, σκουπίζοντας τὸ ἱδρωμένο κούτελό του :

—Πφ!... Τὶ ζέστη... ἔπειασε κι' ὅλας τὸ καλοκαῖρι μονομιᾶς!

Κι' ἔψαχνε ἀμέσως ν' ἀντικρύσῃ τὰ χαμηλωμένα μάτια τῆς Φροσοῦλας, ποὺ καθισμένη σὲ κάποιο καναπεδάκι, ἔξω στὸ τζαμωτό, κεντοῦσε διαρκῶς κάτι γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα. Κι' ἐκείνη ἀνασήκωνε γιὰ λίγο τὰ μάτια της σ' αὐτόν, τὰ μάτια τὰ βαθυστόχαστα, καὶ ξεπερνοῦσε πάλι μέσα τους ἡ φευγαλέα καὶ δειλὴ φοβισμένη λάμψη.

Κι' ἦρθε ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα, γεμάτη συγκίνηση. Φέτος γιὰ πρώτη φορά, ξανάνιωσε τὴν ψυψή του ἀνοιγμένη σὲ κάποιαν πίστη, σὲ κάτι ξεχασμένες παιδιάστικες εὐλάβειες. Κι' ὅταν ἀντίκρυζε, περνῶντας τὶς ἐκκλησίες, ἀθέλητα ἔφερνε τό χέρι του σ' ἕνα σταυροκόπημα, καὶ τὰ χείλη μισανοίγονταν σὲ κάποια ἄρρητη προσευχή. Περνῶντας ἀπ' τοὺς Ἅγιους Ἀπόστολους κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

Πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ στὸν μικρὸ κῆπο, μιὰ ροδακινιὰ εἶχε λουλουδίσει, καὶ ἡ «βάγια» ἡ δάφνη ἀνθισμένη, ἔσμιγε, τὴ βαρειὰ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν της μὲ τὴ μοσχοβολιὰ ἀπ' τὶς βιολέττες. Ὁ κισσὸς, ξεπετοῦσε πρασινώτερα βλαστάρια. γύρω ἀπ' τὸν γέρικο ἀείλαντο. Ἀθέλητα, κατέβηκε στὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησιᾶς, καὶ μπῆκε μέσα... Ἡ ἐκκλησιάρισσα ἔτριβε κάτι μανουάλια. Ἕνας γάτος τὸν κύτταζε περίεργα καὶ τρύπωσε πίσω ἀπὸ τὸ παγκάρι. Πῆρε ἕνα κερὶ καὶ τ' ἄναψε μπρὸς στὴν Ἁγία—Κυρά, κι' ἔσκυψε καὶ τὴν ἐπροσκύνησε. Τὰ χείλη του ἀκούμπισαν ἀπάνω στὸ τζάμι, καὶ μιὰν ἀνατριχίλα πέρασε στὸ κορμί του. Τὸ τζάμι εἶχε τὴν ἀπαλότητα λές, κάποιου ζωντανοῦ χείλους καὶ τ' ἀπόδωσε τὸ φιλί.

Δυὸ μάτια βαθυγάλαζα καὶ στοχαστικὰ καθρεφτίστηκαν μέσα στὰ δικά του, γεμάτα δειλία καὶ διστογμό, κι' ἕνοιωσε μιὰ θολοῦρα μπροστά του... Σταυροκοπήθηκε γοργά, τρομαγμένος γιὰ τὴν ἀξαφνη ὀπτασία, ντροπιασμένος γιὰ τὴν βεβήλωση. Ἔφυγε γεμᾶτος ταραχή, κι' ἀνηφόρησε στὸ σπίτι. Ἀνέβηκε μονομιᾶς στὴν κάμαρά του, μὲ τὴν πρόφαση τῆς ἀ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ - ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

ΘΑ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΗ ΕΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΙΣ ΗΛΙΚΙΑΝ 12 ΕΤΩΝ

Ὀκταετὴς τελειώνει τὸ γυμνάσιον.—Τὶ λέγουν οἱ καθηγηταί του.—Πρόκειται περὶ ἐγκεφάλου «τύπου Πασκάλ»

ΚΑΤΕΧΕΙ ΗΔΗ ΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΕΜΒΡΟΝΤΗΤΟΙ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ὁ Μπράϊαν Βὰν Νταίηλ εἶναι ἕνα χλωμὸ καὶ ἰσχνὸ ἀγοράκι ἡλικίας 8 ἐτῶν, τοῦ ὁποίου ὅμως αἱ πνευματικαὶ ἱκανότητες εἶναι ἐφάμιλλοι τῶν ἀντιστοίχων ἱκανοτήτων τῶν περισσότερον μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων τῆς ἱστορίας. «Εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν, λέγουν οἱ καθηγηταί του, θὰ δύναται νὰ διεκδικήσῃ μίαν ἕδραν εἰς οἱονδήποτε Ἀμερικανικὸν Πανεπιστήμιον».

Κατὰ τὰ εἰδικὰ «τέστ» (διανοητικὰς δοκιμασίας) εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθη, ἐβαθμολογήθη μὲ 185, ἐνῶ ὁ βαθμὸς 140 σημαίνει ἤδη ὅτι πρόκειται περὶ ἐξαιρετικοῦ ἐγκεφάλου τύπου Πασκὰλ ἢ Μαρκόνι. Ὁ Ἀλβέρτος Ἀϊνστάϊν, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς μεγαλυτέρας ἀκμῆς του, εἶχε βαθμολογηθῆ μὲ 192.

Πρόκειται περὶ ρεκὸρ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε κατερρίφθη, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον θὰ καταρριφθῆ συντόμως ἀπὸ τὸν Μπράϊαν Βὰν Νταίηλ, ἐὰν ζήσῃ ἀρκετά.

Τὸ παιδὶ—φαινόμενον εἶναι ἕνας μικρὸς Ὀλλανδο—ἀμερικανός. Κατοικεῖ εἰς τὸ μικρὸν χωρίον Λίνκολν τοῦ Ρὸντ Ἀϊλαντ. Ὁ πατέρας του εἶναι μεσίτης ἀκινήτων καὶ ἡ μητέρα του ἁπλῆ νοικοκυρά. Οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο ἔχει ἐξαιρετικὰ χαρίσματα. Ἀντιθέτως μάλιστα. Εἶναι ἀμφότεροι κάτω τοῦ μετρίου ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῶν ἱκανοτήτων.

Ὁ Βάννυ, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ Μπράϊαν, εἶναι ἐξ ἴσου ἄσημος.

Ὁ Μπράϊαν ἤρχισε νὰ καταπλήσσῃ τοὺς οἰκείους του ἀπὸ ἡλικίας 3 ἐτῶν περίπου. Εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην καὶ χωρὶς ἄλλο μάθημα πλὴν τῆς παρακολουθήσεως τῆς μητρός του, ἡ ὁποία ἐδιάβαζε μεγαλοφώνως τὴν ἐφημερίδα, ἐδιάβαζε καὶ αὐτός.

Εἰς τὴν ἡλικίαν4 ἐτῶν,εἶχε καταβροχθίσει ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἀπετέλουν τὴν ἰσχνὴν πατρικὴν βιβλιοθήκην Καὶ ζητεῖ πάντοτε καὶ συνεχῶς βιβλία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, πρὸς μεγάλην συντριβὴν τῶν τελευταίων.

Ὅταν ἔγινε 5 ἐτῶν, αἱ γνῶσεις ποὺ εἶχε συσωρεύσει ὅσον ἀφορᾷ τὴ βιολογίαν, τὴν φυσικὴ καὶ τὰ μαθηματικά, τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἀπαντᾷ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἐρωτήματα ποὺ τοῦ ἔθεταν διοπρεπεῖς ἐπιστήμονες.

Ἡ δίψα μαθήσεως ποὺ τὸν καίει εἶναι τόση ὥστε εἰς ἡλικίαν 6 ἐτῶν, ἐγνώριζε τὸ ἑλληνικόν, τὸ ἑβραϊκὸν καὶ τὸ ἀραβικὸν ἀλφάβητον. Σήμερον, ὁ Μπράϊαν εἶναι ἡλικίας 8 ἐτῶν καὶ φοιτᾷ εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν τοῦ Γυμνασίου. Οἱ νεώτεροι ἐκ τῶν συμμαθητῶν του ἔχουν ἡλικίαν ὑπερδιπλασίαν τῆς ἰδικῆς του.

Τὸν ἐξήτασαν διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἐμβρόντητοι ἀπὸ τὰς γνώσεις καὶ τὴν εὐφυΐαν του. Γνωρίζει πυρηνικὴν φυσικὴν καὶ παίζει εἰς τὰ δάχτυλα τὰ ἀνώτερα μαθηματικά. Οἱ ἰατροὶ ποὺ τὸν ἐξήτασαν ἀδυνατοῦν εἰσέτι νὰ ἐξηγήσουν τὸ καταπληκτικὸν φαινόμενον τοῦ μικροῦ Μπράϊαν οὔτε νὰ προεξοφλήσουν μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἡ διανοητική ἀνάπτυξίς του θὰ βαίνῃ ἐπ' ἄπειρον μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ὡς μέχρι σήμερον. Εἶναι πιθανόν, παρατηροῦν ὡρισμένοι ἐκ τῶν ἰατρῶν ποὺ τὸν ἐξήτασαν, ἡ διανοητικὴ αὐτὴ πρόοδος μετ' ὀλίγον νὰ ἀνακοπῇ, πρᾶγμα ἄλλωστε σύνηθες εἰς τὰ παιδιὰ—θαύματα.

ΤΟΝ ΤΑΟΥΣΕΝΤ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΑΣΤΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη Τάουνσεντ τρελλαίνεται ἡ πριγκίπισσα Μαργαρίτα τῆς Ἀγγλίας καὶ γιὰ τὶς πάστες μὲ ἄφθονη κρέμα σαντιγὺ. Τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ τὴν ἔκαμε ἡ ἴδια κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψί της σὲ μιὰ ἔκθεσι νορβηγικῶν προϊόντων, ὅπου ἔφαγε τὴν μία ἐπάνω στὴν ἄλλη τρεῖς πάστες φτιαγμένες μὲ ἀποβουτυρωμένη κρέμα σαντιγὺ τοῦ νορβηγικοῦ διαιτολογίου Μόρφατ, ποὺ δὲν παχαίνει.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΟΜΩΝ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ποιὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ τῶν Ἀρχιερέων ποὺ παρέδωσαν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν ἀπανθρωπίαν τῶν ἀνόμων;

Πολλὰ ἔχουν γραφεῖ περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν αὐθεντικώτερη μαρτυρία τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ Πιλάτου καὶ τῶν Ἀρχιερέων μᾶς τὴν δίδει αὐτόγραφον ἐπιστολὴ τοῦ Καίσαρος Τιβερίου πρὸς τὸν ἴδιον τὸν Πιλάτον, ἡ ὁποία σώζεται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην «Τσεζαρίνη» τῆς Ρώμης καὶ εἰς τὴν ὁποία ὁ Καῖσαρ ἀναγγέλει τὴν ἀπόφασίν του περὶ αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ κείμενο τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς :

Τιβέριος Καῖσαρ Δεσπότης, ἀνίκητος φοβερός, Ποντίῳ Πιλάτῳ, Ἡγεμόνι τῆς Ἰουδαίας.

«Ἐπειδὴ ἄδικον ἐψήφισας θάνατον κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, συμφωνήσας μετὰ τῶν φθονερῶν καὶ κακίστων Ἰουδαίων, λαβὼν παρ' αὐτῶν δῶρα ὑπὲρ τοῦ τοιούτου θανάτου, διὰ ταῦτα κἀγὼ οὕτω κατὰ σοῦ διατάττω: Ἵνα ἔλθῃς πρός με δέσμιος τοῦ δοῦναι ἀπολογίαν περὶ τῆς ψυχῆς ἣν ἀναιτίως παρέδωκας εἰς θάνατον. Ἀλλ' ὦ τῆς σῆς ἀνοησίας καὶ πωρώσεως, ὅτι τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα φοβερὰ σημεῖα καὶ θαύματα παρ' αὐτοῦ γενόμενα θεωρήσαντες, ἐτολμήσατε τοιοῦτον ἄνθρωπον ἀθῶον παραδοῦναι εἰς θάνατον. Τίς δέ σοι πεπορωμένε καὶ δέδηλε καὶ πάσης φιλανθρωπίας ἀνάξιε διέδωκε τοιαύτην τόλμην καὶ ἐξουσίαν εἰς τοιοῦτο μέγα μισόθεον κίνημα, ἵνα συμφωνήσῃς μετὰ τοῦ πονηροῦ Συνεδρίου καὶ διεφθαρμένου λαοῦ καὶ δώσῃς αὐτοῖς ἐξουσίαν τοῦ τοιούτου θανάτου ; Διὰ γὰρ ταῦτα κρίσιν ἐπενεγκεῖν με δεῖ ταχέως διότι οὔτε κἂν ἔγραψας πρῶτον εἰς ἐμέ, περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, διὰ νὰ λάβῃς καὶ τὸ ἐμὸν θέλημα, ἀλλ' ὅτε ἐτελέσας ὅσα καὶ ἠθέλησας, τότε μοὶ ἔγραψας τὰ κακῶς τελεσθέντα, ἀλλ' ἰδοὺ γράφοις μοι καὶ τὴν ἀνοησίαν σου αὐτοθελήτως, λέγων μοι ὅτι καὶ ἀπὸ τοὺς Θεούς, οὓς ἡμεῖς λατρεύομεν, μείζονα τούτων ἔργα καὶ θαύματα παρ' Αὐτοῦ τελούμενα εἶδες. Ὦ τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας σας! Εἰ καὶ ὡς Θεὸν Τοῦτον οὐκ ἐδέξασθε, κἂν ὡς ἰατρὸν οὐκ εἴχατε Αὐτόν; Ἐγὼ γὰρ ἐξ ἀκοῆς μόνον Τοῦτον μαθών, καὶ τοιαῦτα φοβερὰ καὶ ἐξαίσια σημεῖα καὶ θαύματα παρ' αὐτοῦ γενόμενα ἀκούσας, κέκρικα τῷ νοΐ μου μὴ εἶναι Αὐτὸν ἄνθρωπον μόνον, ἀλλὰ καὶ Θεόν. Τὸ γὰρ ἀναστῆσαι νεκροὺς καὶ ὀφθαλμοὺς τυφλῶν ἀνοῖξαι καὶ δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων διῶξαι καὶ παραλύτους ἀνορθῶσαι, ταῦτα Θεὸς μόνον δύναται ποιῆσαι καὶ οὐδεὶς ἄνθρ